

Modül (öneri) No	266
Öğrenme Alanı (Temel konu)	Âl-i Beyt
Modül (Alt konu)	Âl -i Beyte Muhabbet
Amaçlar	Âl -i Beyte muhabbeti gerekçeleriyle açıklar.
Süre	40 dk.
Seviye	Orta Seviye
Yöntem ve Teknik- Etkinlik	Mektup, Sen de bir cümle ekle etkinliği
Materyal ve Teknoloji	Mektup, Kalem, Kağıt, Yazı Tahtası, Tahta Kalem
İşleniş/Öğrenme-öğretme süreci	Etkinlik-1 ✓ Tahta iki bölüme ayrılır. ✓ Katılımcılar iki gruba ayrılır. ✓ Gruplardan birer öğrenci tahtada ayrılan bölüme Al-i Beyti bize sevdiren sebepler neler olduğuna dair birer cümle ekler. ✓ Sırayla cümle ekleme devam eder. Etkinlik-2 ✓ Öğrencilerden “Al-i Beyti neden sevmeliyiz?” konusunda mektup yazılması istenir. ✓ İlgili metinde isimleri geçen Al-i Beyt’den olanların özelliklerinin vurgulandığı gelecek nesillere yönelik bir mektup yazılması istenir. ✓ Gönüllü olanların mektupları okunur. ✓ (Not: Metin esas olmakla beraber mektubun öğrencinin kendi cümleleriyle yazılması önemlidir.)
Ölçme ve Değerlendirme	Sünnete uyma ve Âl-i Beyt sevgisi arasındaki ilişkiyi açıklayınız.
İlişkili metinler	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ İKİNCİ NÜKTE Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, küllî ve umumî vazife-i nübüvvet içinde bazı hususî, cüz’î maddelere karşı azîm bir şefkat göstermiştir. Zâhir hale göre o azîm şefkati o hususî, cüz’î maddelere sarf etmesi, vazife-i nübüvvetin fevkalâde ehemmiyetine uygun gelmiyor. Fakat hakikatte o cüz’î madde küllî, umumî bir vazife-i nübüvvetin medarı olabilecek bir silsilenin ucu ve mümessili olduğundan, o silsile-i azîmenin hesabına, onun mümessiline fevkalâde ehemmiyet verilmiş. Meselâ Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Hazret-i

Hasan ve Hüseyin’e karşı küçüklüklerinde gösterdikleri fevkalâde şefkat ve ehemmiyet-i azîme, yalnız cibillî şefkat ve hiss-i karabetten gelen bir muhabbet değil, belki vazife-i nübüvvetin bir hayt-ı nuranîsinin bir ucu ve veraset-i Nebeviyenin gayet ehemmiyetli bir cemaatinin menşei, mümessili, fihristesi cihetiyledir.

Evet, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Hazret-i Hasan’ı (ra) kemal-i şefkatinden kucağına alarak başını öpmesiyle, Hazret-i Hasan’dan (ra) teselsül eden nuranî nesl-i mübareğinden, Gavs-ı A’zam olan Şah-ı Geylânî gibi, çok mehdî-misal verese-i Nübüvvet ve hamele-i Şeriat-ı Ahmediye (asm) olan zatların hesabına Hazret-i Hasan’ın (ra) başını öpmüş. Ve o zatların istikbalde edecekleri hizmet-i kudsiyelerini nazar-ı nübüvvetle görüp takdir ve istihsan etmiş. Ve takdir ve teşvike alâmet olarak Hazret-i Hasan’ın (ra) başını öpmüş.

Hem Hazret-i Hüseyin’e karşı gösterdikleri fevkalâde ehemmiyet ve şefkat, Hazret-i Hüseyin’in (ra) silsile-i nuraniyesinden gelen Zeynelâbidîn, Cafer-i Sadık gibi eimme-i âlîşan ve hakikî verese-i Nebeviye gibi pek çok mehdî-misal zevat-ı nuraniyenin namına ve din-i İslâm ve vazife-i risalet hesabına boynunu öpmüş, kemal-i şefkat ve ehemmiyetini göstermiştir.

Evet, zat-ı Ahmediyenin (asm) gayb-âşinâ kalbiyle, dünyada Asr-ı Saadet’ten ebed tarafında olan meydan-ı haşri temaşa eden ve yerden Cenneti gören ve zeminden gökteki melâikeleri müşahede eden ve zaman-ı Âdem’dan beri mazi zulûmatının perdeleri içinde gizlenmiş hâdisâtı gören, hatta Zat-ı Zülcelâl’in rû’yetine mazhar olan nazar-ı nuranîsi, çeşm-i istikbalbînîsi, elbette Hazret-i Hasan ve Hüseyin’in arkalarında teselsül eden aktab ve eimme-i verese ve mehdîleri görmüş ve onların umumu namına başlarını öpmüş. Evet, Hazret-i Hasan’ın (ra) başını öpmesinden Şah-ı Geylânî’nin hisse-i azîmesi var.

ÜÇÜNCÜ NÜKTE

إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ¹ ayetinin bir kavle göre manası: “Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, vazife-i risaletin icrasına mukabil ücret istemez; yalnız Âl-i Beyt’ine meveddeti istiyor.”

Eğer denilse: “Bu manaya göre, karabet-i nesliye cihetinden gelen bir fayda gözetilmiş görünüyor. Halbuki

¹ Şûra Suresi: 23.

² إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىكُمْ” sırrına binaen, karabet-i nesliye değil, belki kurbiyet-i İlâhiye noktasında vazife-i risalet cereyan ediyor.”

Elcevap: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, gayb-âşinâ nazarıyla görmüş ki, Âl-i Beyt’i âlem-i İslâm içinde bir şecere-i nuraniye hükmüne geçecek. Âlem-i İslâm’ın bütün tabakatında, kemalât-ı insaniye dersinde rehberlik ve mürşidlik vazifesini görececek zatlar, ekseriyet-i mutlaka ile, Âl-i Beyt’ten çıkacak.

Teşehhüddeki, ümmetin Âl hakkındaki duası ki:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ ³ وَوَعَدْتَ آلَ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

’dir, makbul olacağını keşfetmiş. Yani, nasıl ki millet-i İbrahimiyyede ekseriyet-i mutlaka ile nuranî rehberler Hazret-i İbrahim’in (as) âlinden, neslinden olan enbiya olduğu gibi; ümmet-i Muhammediyede de (asm), vezaif-i azîme-i İslâmiyette ve ekser turuk ve mesâlikinde, enbiya-i benî İsrail gibi, akitab-ı Âl-i Beyt-i Muhammediyeyi (asm) görmüş. Onun için

فَلَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى ⁴ demesiyle emrolunarak, Âl-i Beyt’e karşı ümmetin meveddetini istemiş. Bu hakikati teyid eden diğer rivayetlerde ferman etmiş: “Size iki şey bırakıyorum; onlara temessük etseniz necat bulursunuz: biri kitabullah, biri Âl-i Beyt’im.”Çünkü Sünnet-i Seniyyenin menbaı ve muhafızı ve her cihetle iltizam etmesiyle mükellef olan, Âl-i Beyt’tir.

İşte bu sırra binaendir ki, Kitap ve Sünnet’e ittiba ünvanıyla bu hakikat-i hadîsiye bildirilmiştir. Demek, Âl-i Beyt’ten, vazife-i risaletçe muradı, Sünnet-i Seniyyesidir. Sünnet-i Seniyyeye ittibai terk eden, hakikî Âl-i Beyt’ten olmadığı gibi, Âl-i Beyt’e hakikî dost da olamaz.

Hem ümmetini Âl-i Beyt’in etrafında toplamak arzusunun sırrı şudur ki: Zaman geçtikçe Âl-i Beyt çok tekessür edeceğini izn-i İlâhî ile bilmiş ve İslâmiyet zaafa düşeceğini anlamış. O halde, gayet kuvvetli ve kesretli bir cemaat-i mütesanide lâzım ki, âlem-i İslâm’ın terakkiyat-ı maneviyesinde medar ve merkez olabilsin. İzn-i İlâhî ile düşünmüş ve ümmetini Âl-i Beyt’i etrafına toplamasını arzu etmiş.

Evet, Âl-i Beyt’in efradı ise, itikad ve iman hususunda sairlerden çok ileri olmasa da, yine teslim, iltizam ve

² Allah katında en şerefliiniz, en ziyade takva sahibi olanınızdır. (Hucurat Suresi: 13.)

³ Allah’ım! Efendimiz Muhammed’e ve Efendimiz Muhammed’in Ehl-i Beyt’ine, Hz. İbrahim ve Hz. İbrahim’in âline salât ettiğin gibi salât eyle. Muhakkak ki Sen çok övülen Hamîd ve sonsuz büyüklük sahibi Mecîd’sin.

⁴ Dedi ki: Vazifem karşılığında sizden bir ücret istemiyorum; sizden istediğim ancak akrabaya sevgi ve Ehl-i Beyt’ime muhabbettir. (Şûra Suresi: 23.)

tarafgirlikte çok ileridedirler. Çünkü İslâmiyete fitraten, neslen ve cibilliyeten taraftardır. Cibillî taraftarlık zayıf ve şansız, hatta haksız da olsa bırakılmaz. Nerede kaldı ki gayet kuvvetli, gayet hakikatli, gayet şanlı bütün silsile-i ecdadı bağlandığı ve şeref kazandığı ve canlarını feda ettikleri bir hakikate taraftarlık, ne kadar esaslı ve fitrî olduğunu bilbedahe hissedenden bir zat, hiç taraftarlığı bırakır mı? Ehl-i Beyt, işte bu şiddet-i iltizam ve fitrî İslâmiyet cihetiyle din-i İslâm lehinde edna bir emareyi kuvvetli bir bürhan gibi kabul eder. Çünkü fitrî taraftardır. Başkası ise, kuvvetli bir bürhan ile sonra iltizam eder.

(Lem'alar, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul-2022, s. 36-39)

Eğer denilse: Âl-i Beyte muhabbeti Kur'ân emrediyor, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm çok teşvik etmiş. O muhabbet, Şîalar için belki bir özür teşkil eder. Çünkü ehl-i muhabbet bir derece ehl-i sekirdir. Ne için Şîalar, hususan Rafizîler o muhabbetten istifade etmiyorlar? Belki işaret-i Nebeviye ile, o fart-ı muhabbette mahkûmdurlar.

Elcevap: Muhabbet iki kısımdır:

Biri: Mana-i harfiyle, yani Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm hesabına, Cenab-ı Hak namına Hazret-i Ali ile Hasan ve Hüseyin ve Âl-i Beyti sevmektir. Şu muhabbet, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın muhabbetini ziyadeleştirir, Cenab-ı Hakkın muhabbetine vesile olur. Şu muhabbet meşrudur, ifratı zarar vermez, tecavüz etmez, başkalarının zemmini ve adavetini iktiza etmez.

İkincisi: Mana-i ismiyle muhabbettir. Yani bizzat onları sever. Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmı düşünmeden, Hazret-i Ali'nin kahramanlıklarını ve kemâlini ve Hazret-i Hasan ve Hüseyin'in yüksek faziletlerini düşünüp sever. Hatta Allah'ı bilmese de, Peygamberi tanımasa da yine onları sever. Bu sevmek, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın muhabbetine ve Cenab-ı Hakkın muhabbetine sebebiyet vermez. Hem ifrat olsa, başkaların zemmini ve adavetini iktiza eder.

(Mektubat, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul-2023, s. 130)